

Tussen je fantasie en je droom

Op het punt van ontmoeting
Tussen je fantasie en je droom
Ligt een plek dat de tijd ving
Een plek, zo magisch en mysterieus ongewoon

Een plek van zowel zijn als niet-zijn
En dat ook nog allebei tegelijk
Waar de tijd jammert en raast als in pijn
Machteloos gemaakt in dit rijk

Eindeloos eeuwig, uitgestrekt en oneindig
Tot de horizon een leeg magisch land
Klaar voor bedenksels droevig en geinig
Die zullen ontspruiten aan dat nietsloze zand

Je eigen wonderlijke bouwgrond
Voor de landerijen en gebouwen der geest
De plek die zowel je fantasie als je droom bond
Die je verhalen magisch aaneen weeft

Dat is het midden van niets
Leeg gelijk een vers blad papier
Het vullen kun jij alleen doen
'T zijn jouw verhalen die wortelen hier

Je kunt het vullen met trollen, kabouters
Bevolken het land met fakir en gnoom
Laat jij er wonen lieverds en stouterds
Daar in land tussen je fantasie en je droom

Daar in dat verre midden van niets
Zo uitgestrekt, oneindig en leeg
Ligt het land eeuwig uitgebreid voor je klaar
Te wachten op het idee dat je kreeg

Vul het midden van niets met jouw gedachten
Vul het met luchtkastelen van kristalhelder glas
En met de dromen van zovele nachten
Die samen spelend afwachten tot jij er ook was

Dan zullen jullie samen spelen
Je Bedenksels, gedachten en dromen
En jij
Samen
In het leeg toch gevulde midden van niets.

In het midden van niets

In het midden van niets
Loopt een weg van nooit naar nergens
Leven de stralende sterren in 't ergens
Brandt een koperen ploert te tergens
Daar midden
in het midden van niets

In het midden van niets
Sjokken kamelen geduldig voort
Nergens is niets dat hen stoort
De bedoeïen kijkt om naar de poort
Verloren in het midden
Het midden van niets

In het midden van niets
Dient een verre oase zich aan
Een reiziger schreit een dorstige traan
Van de dorst bijna gestorven gegaan
Dorre droogte
in het midden van niets

In het midden van niets
Reis je van nergens naar nooit
Reis je van 't nu naar 't ooit
Waar tijd turbulent raast ongekooid
Eeuwig
In het midden van niets

In het midden van niets
Is 't ijskoude nacht en bloedhete dag
Daar waar je de fata morgana weer zag
Daar waar magie en mysterie nog mag
Zinderend' hitte
Van het midden van niets

De eenzame uitgestrektheid
Van het midden
Dat eindeloos eeuwige midden van niets

Authenticiteit

Aan jezelf en de wereld

Uit het hart

Toon wat leeft

Hart openen

Erkennen wat leeft

Niet wegstoppen

Trots zijn op het

Ik, mezelf

Compleet ben je

Innerlijk mooi

Toch dan ook uiterlijk mooi

Erken die je bent

In en met jezelf durven zijn

Tot in de eeuwigheid

Aan de koffie in een klein restaurant

Zittend in een klein restaurant
Met een kopje koffie bij de hand
Kijk ik door de grote ruiten
Naar de drukke wereld buiten

Gelede bussen tjokvol met student
Racen razend richting trein
Omdat zij in het weekend
Graag thuis bij ouders willen zijn

Ik zie de kruising met het stoplicht
Dat is ook een leuk gezicht
Het licht verspringt van groen naar geel
Foeterende automobilisten zijn er veel

Licht van geel naar rood plopt
Een truck met oplegger stopt
Met grote letters op zijn zijkant
Staat de tekst "Flora Holland"

Aan de koffie in een klein restaurant
Ben ik helemaal happy want,
Kijk ik fluitend door de ruiten
Naar de haastige mensen buiten

In een klein restaurantje aan de koffie
Vrije vrijdag in mijn relaxte kloffie
Kijk ik naar buiten o zo blij
Want daar trekt de werkende wereld
Aan mijn vogelvrije oog voorbij

Ode aan een sneeuwkllokje

uit een heel klein bolletje groei jij
in de herfst weggestopt in groninger klei
in de winter jou te zien boven de grond
breng jij het bericht dat de lente komt

groen ben jij tegen het sneeuwerig wit
groen waar een wit klokje in zit
witte sneeuw en sneeuw witte bloem
in de kou groei jij dapper en koen

hoopvolle aanblik in de kou
groei jij elke winterlente trouw
wit klokje met groen rokje
zo groei jij, dapper sneeuwkllokje

Op weg naar de lente

Na de lange koude winter
Komt het eerste lentegroen.
Het eerste sneeuwkllokje,
de eerste heuse krokusbloem.

Nachten worden korter, dagen langer
De laatste sneeuw smelt heel snel weg.
Koning winter wordt steeds banger
Voor de lentefee, hij trekt langzaam weg.

Oh, hoe verlang ik naar de zomer!
Naar de warmte en het licht,
Met de bladeren aan de bomen,
En geen sneeuwvlok meer in zicht.

Nu de dagen alvast langer worden
Zijn we op de goede weg
Vorst is nu slechts een kleine horde
Naar de lentefee zijn we op weg

Die heerlijke lente, vers en fris
Als alle groen opnieuw geboren is
Kakelvers dat nieuw begin
Ik droom er van met open ogen
Heb echt zo veel zin daar in!

Rubense op de sportschool

Ik zou het weer eens proberen
Misschien dat ik het nu kon leren
Anderen deden het immers ook steeds
Mijn excuses vond ik steeds meer sleets

Dus dan moest het er maar van komen
Ik kon niet eeuwig blijven hangen in dromen
Dus had ik sportschoenen en -kleding ingepakt
En was ik naar de sportschool afgezakt

Toen ik daar binnenkwam werd ik uitvoerig bekeken
Door mensen die veel op meneer Schwarzenegger leken
Misprijzende blikken waren mijn deel
En het waren er ook nog zo veel

Gelijk voelde ik mijn misplaatste lelijke dikte
Hoe vaak ik die gedachte ook mijn hoofd uit mikte
Ik zou toch gaan sporten, er wat aan gaan doen
"Niets van aantrekken hoor", zo sprak ik me toe

En aan mijn verbeelding schreef ik het toe
Ik was de sportschool toch niet nu al moe?
Hard werken zou ik op hometrainer en loopband
Want "conditie" of iets in die trant

Trouw ging ik heen drie keer per week
Naar dat sporten waar iedereen zo misprijzend keek
"Jij hoort hier niet thuis", hoorde ik ze zo ongeveer denken
Ik besloot alleen aan het sporten mijn aandacht te schenken

Na drie maanden viel de beslissing heel plotseling vlug
Want ineens ging ik finaal door mijn rug
Maanden duurde het om beter te worden
Mijn sportschoolvoornemens verdorden

Toen ik uiteindelijk beter was, durfde ik niet meer in sportpak
Niet meer aangekeken worden alsof ik was een kakkerlak
"Ik ga wel weer wandelen", zo nam ik mij voor
Want dat is ook goede beweging, hoor!

Buiten in de heerlijke frissige lucht
Met boven je hoofd de vogels vol in hun vlucht
Met de heerlijke wind al ruisend in groen
En laat anderen die doodenge sportschool maar doen.

Vriesnacht

Eindeloze zee van blinkende sterren
Zwart in de heldere winterse nacht
Vrieskoudig briesje, komend van verre
Prikkel mijn wangen heel zacht

Lichtvervuiling nergens te zien
Ver verwijderd van Bommels van stand
Enkel veel sterren, miljoenen-miljarden keer tien
Wonend in de brede Melkwegband

Laag, vergevorderd naar het eind van zijn pad
Schijnt de Maansikkel aan de horizonrand
Grijzend als die vreemde Cheshire kat
Een vreemd sprookje uit Alice in Wonderland

Magische sneeuw

Het sneeuwt

Veel kleine vlokjes vallen

Smeltend op de stoep

Vallen als lichtende lampjes

Langs de lantaren

Het sneeuwt

Tienermeiden kirren

"Oh al die kerstige kristallen!"

De bazige buschauffeur moppert

"Bah, gledderie-dedderie-glad"

Het sneeuwt

In het licht van de lantaren

Vlokken lijken vallende vuurvliegjes

Moeder Natuurs

Magische Meesterwerk

Driehoeken op het water

Op het rimpelend wateroppervlak
Drijven in een lijn heel strak
Drie driehoeken groot en wit

Ik wil weten wat er achter zit
En blijf dus even kijken
Want ze zijn vast meer dan ze lijken

De linker driehoek schudt wat heen en weer
Weg dwarrelt een grote witte veer
Dan valt de driehoek zomaar om

Ik kijk hoe er meer wits naar boven komt
Grote witte vleugels en een lange nek
Ha, die driehoek was dus niet zo gek

Ik besluit om nu maar verder te gaan
En kijk nog even om naar die mooie witte zwaan

Op de foto voor eeuwig gelukkig

Op de bank met een fotoboek en een kop thee
Kijkt het innerlijk kind gezellig met me mee
“Kijk daar!”, wijst ze vrolijk
Naar een gezichtje zo olijk

Opgetogen roept ze: “Dat ben ik! Dat ben ik!”
Ze lacht en krijgt spontaan de hik,
“Dat was in de kamer bij ons thuis
En Sesamstraat was op de buis”

Terwijl het innerlijk kind vrolijk babbelt
Het gesprek tussen ons rustig voort kabbelt
Kijk ik nog eens op de foto neer
Was toen was, is niet meer

Een melancholiek gevoel dient zich aan
Mama en Papa kijken elkaar zo gelukkig aan
Een lachende peuter tussen hen in
Op de foto voor eeuwig een gelukkig gezin

Halloween

Late avond

Volle maan

Gehuil in de verte

Weerwolven en mummies

Zombies en dracula's

Bevolken de straten

Het is halloween vanavond.

Onbeschaafd

"Ik ben beschaafd"
Zegt hij al boerend luid
Bewondert zichzelf in de ruit
Terwijl hij zich aan aandacht laaft

Kijk eens naar mijn dikke auto
Is dat niet heel erg mooi zo?
En kijk eens naar mijn nieuwe ei-foon
Zo duur, niet meer gewoon

Hij vindt zichzelf best wel belangrijk
Hij is koning en de wereld is zijn rijk
Hij schept graag en veel flink op
Doet er dan nog een schepje bovenop

Iemand mompelt zacht "narcissus"
Hij weet niet wie narcissus is
Verstaat het dan ook mis
En hoort het woordje fiscus

Hij wil graag dat de wereld staaft
Dat hij is wel heel erg stoer
Hij laat nog even weer een boer
En zegt hardop: "ik ben toch zó beschaafd!"

Mijn verlanglijstje voor Sinterklaas

Lieve lieve lieve Sinterklaas
En lieve lieve lieve Pieterbaas
Ja ik weet, een heel klassiek begin is dit
Het klinkt nog niet echt heel erg fit

Eigenlijk wou ik eventjes vragen
Want zo met het korten der dagen
Komt u weer kijken om de hoek
En komt U weer op bezoek

Want stiekem heeft dit grote meisje
Toch een heus verlanglijstje
Het zijn kleine dingen, al met al
T is voor U vast niemendal

Om te beginnen staat best bovenaan
Iets wat zorgt voor menig traan
Graag een eind aan alle oorlog
Dat is niet teveel gevraagd toch?

En wat ik ook graag hebben wou
Waar ik best wel blij mee wezen zou
Is een fikse dosis wereldvrêe
Neemt U dat ook uit Spanje mee?

En als laatste puntje op mijn lijst
Iets waar menigeen vaak op wijst
Voor eenieder graag veel compassie
Dat is stiekem eigenlijk mijn grootste passie

Zoudt U die drie dingen willen pakken
In de grote cadeautjeszakken?
Als U uit Spanje komt hier naartoe
Met Pieten, zakken, Paard en Roe

Zingen zal ik voor U op mijn best
In mijn allermooiste wintervest
Al hopen op de wereldvrêe
Die U neemt uit Spanje mee

Welkom in utopia

Probeer eens, gewoon voor de lol
Het stelt eigenlijk helemaal niks voor
Doe eens mee, gewoon voor de lol
En stel je even een minuutje voor

Een wereld zonder hebzucht
Een wereld zonder honger naar macht
Slaak je dan een weemoedige zucht?
Weet je wat ons daar wacht?

Hoe zou die wereld er uit zien?
Hoe zouden de mensen zich gedragen?
Zouden we Utopia of Distopia zien?
Ik blijf zitten met de vragen

Verandert er eigenlijk dan wel zo veel?
Werken moeten we dan nog steeds
En huur betalen blijft ook ons deel
Ach, eigenlijk is deze vraag zo sleets

Zoveel mensen hebben al nagedacht
Over wat ons in Utopia wacht
Maar onbeantwoord blijft de vraag
We zitten opgescheept met het vandaag

We maken er maar het beste van
Voor zover dat voor ons kan
Maar toch blijft de vraag in mijn gedacht
Hoe zou de wereld zijn zonder honger naar macht?

Neem me mee naar de zuiderzon

Vogels in V-formatie vliegen over

Ik kijk op en denk bij mezelf: Hee!
neem me toch alsjeblieft met jullie mee!
Op de wieken naar de ZuiderZon
Als ik toch eens vliegen kon

Fladderen langs mediterraan natuurschoon
Kwetteren in een hoge palmboom
Dromerig kijkend naar eindeloos blauw
Als dat eens even kunnen zou

Vlieg weg naar Middellandse zee
Onder mij akker en land verglêe
Weg, ver weg, over bossen en bergen
Bar winterweer gaat mij niet tergen

Vogels in V-formatie vliegen over

Ik kijk op en denk Hee!
Neem me toch met jullie mee...

Het is weer herfst

De nacht valt steeds vroeger in
Zomerwarmte heeft er geen zin meer in
Kind'ren gaan kastanjes zoeken
Zommerrokken maken plaats voor jeansbroeken

De bladeren zijn nu rood en geel
Storm en regen zijn ons deel
Natuur bereidt zich voor op winters dood
Takken van bomen geven zich bloot

Loofbossen zijn nu heel fotogeniek
En iedereen is ineens heel melancholiek
In de winkels sinterklaas en kerst
Het is weer volop herfst

De honderd miljoen

Soms fantaseer ik
Wat ik zou doen
Als ik de jackpot win
De honderd miljoen

Elke maand een lot
Ook al voel ik me een oen
Hopend op de jackpot
De honderd miljoen

Huizen bouwen, jachten kopen
Wat zou ik eigenlijk doen
Fantasie gaat met mij lopen
Met de honderd miljoen

Eigenlijk is het onzin
Want wat zou je moeten doen
Mijn leven heeft nu ook zin
Zonder honderd miljoen

Familie en vrienden zo lief
Zo veel leuke dingen te doen
Ik heb het helemaal niet nodig
Die honderd miljoen

Ziekenhuisgodin

In een roze nachtpon
Ontvangt zij als een koningin
Een moederlijke godin
Een lieflijke straal zon

Om haar heen zo kaal en kil
De ziellose ziekenhuiskamer
steeds een beetje aangenamer
Als het bezoek de kaarten ophangen wil

In de vensterbank de bloemen
Potten en vazen op een rijtje
Op het blad voor haar een lekkernijtje
Een koekje om te zoenen

Veel bezoek elke dag
Schaart zich om haar bed
Wenst fanatiek tot en met
Dat zij fluks beter worden mag

Om me heen

Ik ben niet alleen
Veel vrienden om me heen
Mensen die om me geven
En die met me meeleven
Mijn lieve familie om me heen
Ik ben niet alleen

Dankbaar voor hen
vloeit dit uit mijn pen
Tegen iedereen wil ik zeggen
Al hoef ik het niet uit te leggen
Hoe dankbaar ik ben
Dat zij er zijn

Indringers

Indringers vallen binnen
Het kleine leger slaat terug
Niets tegen te beginnen
Het leger trekt zich terug

Hulp nodig van buiten
Anders kunnen ze naar de overwinnig fluiten
Huursoldaten komen de rivier afgezakt
Indringers worden in de pan gehakt

Verhalen zijn de baas

Veel gedichten en verhalen
Hangen in de lucht
Geduldig wachtend
Om te worden verteld

Bijgezet in de annalen
Zowel treurdicht als klucht
Lang smachtend
Naar iemand die zich openstelt

Mijn hart gaat open
Ik begin te tikken
Ze komen binnengekropen
En ik kan ze er niet uit mikken

Verhalen en gedichten komen op papier
Verhalen nemen bezit van mij
Ik ben hun nederige tikgeit
Wil ze aan het papier snel kwijt

Verhalen spoken rond in mijn hoofd
Ik zit er bij als verdoofd
Kan er niet van slapen
Zit steeds maar weer te gapen

Als ik het opgeschreven heb
Is het vuur geblust
Eindelijk, zalige rust
Tot het volgende verhaal mij wakker kust

Groengeel

In het groen
De eerste gele blaadjes
Herfst nadert

Droomouders

zij is diep in slaap en droomt
van ouders lief en aandachtsvol
kinderdromen goudgerand omzoomd
haar slapend gemoed schiet vol
Voor huilen is zij niet meer bang
In haar slaap glijdt een traan over haar wang

droomouders die haar knuffelen en omhelzen
geliefd en diep gelukkig voelt zij zich
droomouders fluisteren haar toe
"wij houden van je, lieve wicht"
haar slaperige droomogen vallen toe

wakker wordt zij, geheel verfrist
de mooie droom is weliswaar voorbij
maar droomouders blijven haar altijd bij

Mama krijgt chemo

Een heel gewoon zaaltje
In een heel gewoon ziekenhuis
Met een klein portaaltje
Met wachtenden in fauteuils

Bedden op een rij
Mensen liggen er op
Infusen er bij
Alles verzorgd op-en-top

Maar in aderen zo onschuldig
Druppelt giftige troep
Heel langzaam en geduldig
Pleegt het in het lichaam een coup

Geduldig en gelaten wachten wij
De avondzuster zegt hallo
Geen van ons kijkt echt blij
Mama krijgt vandaag chemo

Zonneschijn

Geel

Lachende mensen

Overal heerst vrolijkheid

Zon schijnt in de stad

Zomer

Wanhoopskind

Van boven naar omlaag kijkt zij
Vanaf de hoge brug
Onder rijden auto's voorbij
Zij voelt zich nietig als een mug

De wereld razend langs haar heen
Zij voelt zich ongezien
Als een onopvallend grijze zwerfsteen
Of misschien een kleurloze boerentrien

De wereld is een beet're plek
Zonder mijn aanwezigheid
Ik ben een smoezelige vlek
Een waardeloos stuk drek

Dat denkt zij bij zichzelf steeds weer
Zo wanhopig en zo droef
Die gedachte zet zich keer op keer
Vast in haar hoofd als in een bankschroef

Zo focust zij op 't negatief
Keert zij zich van de wereld af
Vindt zij mensen niet zo lief
Zij vindt zichzelf het beste af in 't graf

Bovenop het hoge viaduct staat zij
De sprong naar 't harde asfalt lonkend
Onwetend razen fietsen en auto's voorbij
"Slechts een vlek op 't asfalt", denkt zij

Een sprong, een pijnlijk harde klap
En alles kan heerlijk over zijn
Einde aan wanhoop en gramschap
Einde aan vernedering en pijn

Het enige wat haar weerhoudt
Ten diepste overtuigd hiervan
Is een diepgeworteld gevoel van fout
Leren moet zij iets hiervan

Zij keert zich af van lonkend dood
In haart hart keert weer de vastberadenheid
Zij pakt papier en potlood

Schrijft van zich af de waanzinnigheid

Vele Jaren later zit zij op een terrasje in de zon
Een cappuccino voor haar neus
Zij vraagt zich af hoe zij toen zo denken kon
Het lijkt haar nu zeer dubieus

Zij beseft dat zij sindsdien heeft geleerd
Heel bewust het positieve te ervaren
En dat is toch niet verkeerd
Haar verhitte gemoederen komen langzaam tot bedaren

Nooit zal zij weer zo denken
Nooit zal zij weer zo wanhopig zijn
Altijd zal zij aandacht schenken
Aan alle goeds, vriendelijk en fijn

Sterk zal zij bestrijden
Die wanhoop van weleer
Die valkuil zal zij mijden
De dood lonkt in 't geheel niet meer

Ruziekind

Zij verstopt zich op haar kamer
In bed met de dekens over haar hoofd
Oh, waren haar ouders maar verdraagzamer
Liggend luistert zij naar hen, van angst verdoofd

Het is weer ruzie thuis, rust is van de baan
Papa schreeuwt en raast en tiert
Dronken is hij, daar is geen twijfel aan
Want wat hij zegt is niet bepaald welgemanierd

Tegen Mama schreeuwt hij, die halve zool
Lieve Mama, bij wie zij altijd uithuilen mag
Als zij ontsnapt is aan de pesterij op school
Vandaag is voor haar niet echt een goede dag

Bang is zij, niet eens kan zij huilen
Stil zijnd doet de angst haar rillen
Zij zou haar ouders nu heel graag ruilen
Maar dat hoor je toch niet te willen?

Dat is lelijk, laag en zondig
Zo is haar steeds geleerd
Zij denkt kort en bondig
And're ouders willen is verkeerd

Ooit zal het over zijn, neemt zij zich voor
Met ogen dicht in fantasie wegdrijvend
Stopt zij haar vingers in haar oor
De fantasie, de mooie droom, beklijvend

Zij stelt zich voor een huisje, klein maar keurig net
Met alleen maar haar er in
Niemand die nauwkeurig op haar let
Niets doet zij tegen haar zin

Niemand die tegen haar schreeuwen zal
Niemand die haar kan bevelen
Niemand die haar afblaffen zal
Die rust zal haar nooit vervelen

Later als zij groot is, zal zij snappen
Dat het zo gemeen bedoeld niet is
Maar vandaag krijgt haar kinderziel zware klappen

Vandaag is het weer eens helemaal mis

Met grote ogen kijkt zij voor zich uit
Haar trouwe teddybeer die kijkt haar aan
Zij klemt zich vast aan zijn pluchen huid
Stille tranen over haar wangen stromen gaan

Zondag rustdag

Ochtend

De zon piept door een kiertje tussen gordijn en kozijn.

Ik schrik wakker.

Hoe laat is het?

Waarom is de wekker niet gegaan?

Help, ik ben te laat voor m'n werk!!

Ineens realiseer ik me:

Het is zondag.

Ik hoef helemaal niet naar m'n werk.

Ik mag lekker niksen, zolang ik maar wil vandaag.

Ik draai me nog lekker een keertje om.

Dat mag vandaag.

't Is zondag.

Lekker lui-dag

Lekker niksdag.

Lekker rustdag.

****gaap****

Alleenkind

Alleen in de schoolbanken zit zij
Haar trouwste vrienden zijn papier en pen
Op het bord de sommen in een nette rij
Te makkelijk voor haar want ze heeft ze al klaar

Om zich heen kijkend naar haar klasgenoten
Die gebogen zitten te zwoegen op de som
Zwetend werken en studeren, onverdroten
Terwijl zij zich zit te koest'ren in de zon

De bel gaat en allen stuiven het schoolplein op
Met tegenzin sjokt zij er achteraan
Zij roepen tartend naar haar: "studiebol" en "varkenskop"
Eenzaam huilend sjokt zij weg door de lange laan

Thuis wacht Lieve Mama met koekjes en thee
Haar Mama vertelt zij heel 't verhaal
Mama leeft intens met haar mee
Laat haar uithuilen ten wedermaal

Dag in dag uit hetzelfde ritueel
Bang voor buiten en school wordt zij
Scheld- en pestpartijen zijn haar deel
Spitsroeden lopen door de kindermaatschappij

Het enige leuke aan school is 't leren
Want sommen maken kan zij goed
Of droom'rig luist'ren naar juffen en meneren
Als die van geschiedenis verhalen doet

Rust en vrede vindt zij pas echt
In het wand'len in de vrije natuur
Sluipend langs vlaamse gaai en specht
Geniet zij van dit zo echt en puur

De wind zo teder en fris door haar haren
Nooit scheldend of pestend op haar weg
Brengt haar zielepijn tot bedaren
Zegt "er is met jou niets mis hoor, zeg!"

Neer zijgt zij onder een boom
Een blaadje dwarrelt zachtjes op haar neer
In slaap valt zij, een mooie droom
Pestkoppen bestaan voor haar eventjes niet meer

Vakantietijd stitetijd

Als een bosje buitelkruid
tuimelt een leeg macdonaldszakje
eenzaam over de weg

De enige auto dees' ochtend
Is degeen waar ik in zit
Uitgestorven lijkt de stad

Het is vakantietijd

Tussen nacht en dag

ogen openend
nevelen der slaap laten mij gaan
amorf ochtendlicht door de gordijnen
verjaagt de nachtelijke monsterspoken

een zalige zonnestraal komt binnen
een zonnige zomerdag wacht
dat irritante rinkelende ding vertelt mij
dat het tijd is om op te staan

eventjes nog rek ik mij uit
denk aan alles wat ik mag doen vandaag
alle leuke dingen die op mij wachten
ik kan niet wachten met opstaan

Gedraag je!

Mag wel! Mag niet!

Hoort niet!

Doe normaal!

Gedraag je!

Ik wil niet

Wil mezelf niet "gedragen"

Wil niet "normaal" zijn

(wat is dat eigenlijk, normaal?)

Wil ook niet doen-alsof

Het wordt een kooi

Een gevangenis

Met tralies van "doe normaal"

En sloten van "gedraag je".

Ik wil niet in zo'n kooi

Ik wil mezelf zijn

Ik wil ik zijn

Maar wie ben ik eigenlijk?

Ik ben zo moe

Ik kan het niet alleen

Kan iemand helpen die deur open te breken?

Tijdzee

in
de zee van tijd
borrelen bellen
der
mooie momenten
omhoog

Nattigheid

Dreinend-drenzende nattigheid
Capuchons en regenjassen
Paraplu's sjokken over straat
Een paar kinder-regenlaarzen
Springt opgetogen door de plassen

Zielig eenzaam en alleen
Staat een tuinstoel nat te zijn
Parasol schuilt in de schuur
Dit weer is hem te guur
Niet goed voor zijn mooie lijn

Schuilend voor de regen
Staart een kat de druppels verwijtend aan
Hij racet naar het heerlijk droge binnen
Komt bij de warme radiator weer bij zinnen
En denkt: loop maar lekker naar de maan!

Regendroom

Zacht-warme zandkorrels onder mijn blote voeten
Een lieve en sterke hand in de mijne
Warme regendruppels klateren op ons neer
Hij gedraagt zich als een echte heer
De palmbomen kijken lachend op ons neer

Ineens zijn de regendruppels ijskoud
Geen lieve en sterke hand in de mijne
Ik kijk om me heen en ben alleen
Hij bestond alleen in mijn dagdromen
Maar een vogeltje zegt al kwinkelerend in de bomen:
Heb geduld, wat niet is kan nog komen

Winterbeeld

Winter.

Kou en sneeuw,
Ski's en schaatsen,
Sjaals en mutsen,
Die van Unox natuurlijk.

Glibberende glijpartijen,
Wéér die autoruiten krabben!
Brrrrrrr...

Ik verlang naar de zomer
Naar zon en warmte
Lekker op een terrasje
In de zon en uit de wind.

Naar die milde zachte zomerregen,
Zo één waar je geeneens een plu voor nodig hebt
Naar lange lichte dagen.

Ik kijk naar buiten
Zie de zon
Hoor de vogels fluiten

Droom ik soms met open ogen?

Mu-regen-ziek

Ik kijk
Regendruppels langs de ramen
Als kleine riviertjes

De regen tikt
Op het dak van de auto
Ik zet de ruitwissers aan

Ik geniet
Van het geluid van de regen

Mooier dan de mooiste muziek

Vrije vleugels

ik wou dat ik een vogel was
vrije vleugels in het blauw
stijgen, dalen en thermiek
alles naar eigen zin

ik wou dat ik een vogel was
vrije vleugels in het blauw
geen gezanik en gezeur
maar voederplank en vetbolletje

ik wou dat ik een vogel was
vrije vleugels in het blauw
sterven van genadig snelle dood
in de kaken van kat

ik wou dat ik een vogel was
vrije vleugels in het blauw ...

Grijzig

vroeger was het
kleurig en mooi
lachen, plezier en schoonheid
hand-in-hand

nu is het
iets grijzig en droef
grijzig droeve zinloosheid
als drijfzand

en buiten
gaat alles door
vogels blijven volop fluiten
zon schijnt

voelt raar
onbeschoft en ongepast
maar toch, zon door de ruiten
verdriet verdwijnt

Gelijk en anders tegelijk

Voorjaar

Alles wordt weer groen

Een zee van paarse krokussen

Waartussen één gele

Opvallend anders aan de buitenkant

Maar evengoed gelijk van binnen

Afscheid van Oma

aan de wand
een groot kruis
de kerkklok beiert

"rouw of trouw"
schiets door mijn hoofd
ik denk aan de keren
dat ik kerkklokken gehoord heb
wandlend
zittend op een terras

nu zit ik binnen
ben ik degeen die rouwt
samen met mijn familie
tranen in onze ogen

afscheid voorgoed
ik voel dat het waar is:
"niet het afsnijden doet zo'n pijn
maar het afgesneden zijn"

Dag Oma

moed
wilskracht
warmte
warme belangstelling
liefde
vooral liefde
veel liefde

is nu niet meer
bestaat alleen nog
in herinnering

lieve oma
u was een voorbeeld
en ook al waren we het niet altijd eens
u zult altijd
mijn voorbeeld blijven

Dag Oma.

Vannacht is mijn oma overleden. We zullen haar missen.

Vrij

Vrij

Is zonder angst
zeggen wat je denkt
Zeggen wat je wilt

Vrij

Is geen kooi
Geen dwingende normen
Geen "dat hoort zo"

Vrij

Is ook respect
Geen misbruik maken van
Schaamte en schuldgevoel

Vrij

Jezelf zijn
Mogen en durven doen
Wat jij echt wilt

Veel gezichten

Soms is het
een rustige rivier
die koppig kalm
steeds maar verder stroomt naar zee

Soms is het
een beekje
vrolijk kabbelend en klaterend
over de rotsen

Soms is het
de branding
steeds weer terugkerend
naar strand en vasteland

En soms is het
een tsunami
niet te stoppen, niet te temmen
huizenhoog voortstormend over het land
een natuurkracht
waar je weerloos aan overgeleverd bent

Feest en oorlog tegelijk

Als het tegenzit
Alles naargeestig lijkt
Een lange hellenrit
Iedereen boos kijkt
Lijkt het leven wel oorlog

Even later in de zonneschijn
Alles vrolijk en blij
Je voelt je warm en fijn
En helemaal vrij
Lijkt het leven een feest

Soms moet je even
Oorlog voeren tegen jezelf
Omdat je glad vergeet
De slingers op te hangen
Voor het feest dat leven heet

Echte vriend

Ieder huis
Zo zegt het spreekwoord
Heeft zijn kruis
Dat je steeds weer op moet nemen
Al die issues en problemen

Soms is er
Eentje van het echte soort
Komend van dichtbij of ver
Helpt jou om je kruis te dragen
Zonder ook maar iets te vragen

Zoals Toon Hermans zei
In een gedicht met simpel woord
Duidelijk, frank en vrij:
Iemand die met je lacht en met je grient
Dat is een echte vriend

Nacht

Nacht

Een kooi

Veel enge monsters

Komen op mij af

Wekker

Sterk of zwak

Als de sterke
Sterk zijnd
De zwakke
Domineert
Onderdrukt
Wiens schuld is dat?

Sterk weet niet
hoe het is
zwak te zijn
Zwak weet niet
hoe dat moet
Sterk zijn
Is er schuld?

Veel beter
is het
samen
Sterk leert zwak
sterk te zijn
Zwak leert sterk
hoe het is
zwak te zijn
Niemand's schuld

Lekker gek

Vroeger
danste ik
eindeloze avonden
genieten
lachen en gek doen
op de dansvloer

Maar eens
moet je volwassen worden
zeggen ze
recessie kwam
reorganisatie kwam
dansen stopte

Maar nu
wil ik graag
eindeloze avonden
genieten
lachen en gek doen
buiten de dansvloer

Wat is het
dat me tegenhoudt
het stel dat
ze denken
dat ik stom ben
stom doe
stel dat ze denken...

schijt!

Zaterdagochtend - elfje

Bruin

Kop koffie

Ochtend vrij weekend

Even lekker niks doen

Rust

Doei Zomer, tot volgend jaar

Bladeren geel

Lucht grijs

Koude regen

Stormwind

Doei Zomer

Zonsopkomst

Vroeg in de ochtend

Roze lucht

Paarse wolken

Hallo nieuwe dag

Voor altijd weg

in de zomer stond je daar vol in blad
grote bladeren, donkergroene weelde
beschermend en beschuttend
tegen zon en regen

toen de herfst inviel, toen werd je geel
maar je was nog even mooi
een schoonheid in een gele jas

nu vallen langzaam je bladeren af
daar gaan ze, een voor een
voor altijd weg
we zien nu steeds meer kale tak

spoedig zal het laatste blaadje vallen
het geraamte staat daar dan heel kaal
maar jij, de echte jij
jij bent weg, verdwenen,
jij bent er dan niet meer

en wij zullen dan droevig zijn
want jij bent weg, verdwenen
jij bent er dan niet meer

Soms wou ik dat ik een vogel was

Soms wou ik dat ik een vogel was
Een vogel heeft geen zorgen
Vliegen frank en fier en vrij in 't blauw
Niet denken aan de dag van morgen

Maar hier loop ik over de aarde
Het pad in duisternis en nevelen gehuld
Wat vind ik wel en niet van waarde?
Welke dromen wil ik zien vervuld?

Soms wou ik dat ik een vogel was
Geen zorgen voor de dag van morgen
Hoog vliegend over het land
Niet hoeven piekeren, zonder zorgen

Maar hier loop ik op de grond
Hoge muren blokkeren het doodlopend pad
Als ik nu maar een and're weg vond
Zonniger dan het duistere pad dat ik al heb gehad

Soms wou ik dat ik een vogel was
Vliegend zo hoog en zo vrij
Van waar ik wezen wou naar waar ik wil
Naar wat zal zijn van dat wat was

Soms wou ik dat ik een vogel was
Vanaf de grond kijk ik omhoog
Naar vleugels, blauw en regenboog
Soms wou ik dat ik een vogel was

Herinnering op film

Vastgelegd op film zal de herinnering niet vergaan
van treinwagons bedoeld voor vee die gauw
met mensen volgepropt op de lange weg gaan
naar het onbekend en verre Auschwitz-Birkenau

Opdat we nooit vergeten, staat geschreven
In het herinneringscentrum van Kamp Westerbork
De beelden van wat hier eens gebeurde
Hier in 't lieflijk en rustieke Westerbork

“Dit nooit meer”, roept ieder fanatiek
Maar als ik om me heen kijk in onze maatschappij
Blijft die ene denkfout steeds aanwezig
Worden sommigen van superieur zijn blij

“Wij zijn beter dan jij”, vinden zij
Want zij zijn blank of zwart of geel of rood of zo
Of joods of christen, moslim of wat anders, vul maar in
Agressief want d'ander is toch immers maar zo-zo

“Nee!”, zeg ik. Wij zijn allen mensen
Allen diep van binnen eender en gelijk
Allen met onze eigen verlangens, verdrietjes en wensen
En met een onsje geluk de koning te rijk

Laat ons aan elkaar gelijk zijn
Niemand is minder of meer
Dan een ander, en gun mij de wijsheid
dat ik de ander als gelijk aan mij waardeer

Barbecuetijd

Door de wijd open tuindeur
Drijft aan het eind van de dag
Naar binnen de typische geur
Van houtskool

Ontwakend is de herinnering
Aan thuis, aan camping en jeugd
Aan barbecueïge catering
Aan mensen frivool

Aanwezig veel vlees en veel bier
Vooral bier, zelfs vaak wel te veel
En zogenaamd "lol" en "vertier"
Gesprekken zijn apekool

Geniepig door de open tuindeur
Terwijl ik heerlijk alleen hang op de bank
Drijft naar binnen een barbecuegeur
Voor mij een vreselijke stank

Merel-helden

Op het hek zit een klein bundeltje veren
Het is zwart met een snavel knalgeel
Hij kwettert en tettert luidruchtig
Angst en paniek zijn zijn deel

Vlak bij hem zijn vrouwtje
Zo bruin als de zomerse grond
Zij kwettert paniekerig mee
Fladdert op naar de Vijand terstond

Hoger op een tak zit een ekster
Voor hen het grote zwartwitte gevaar
Ze pikken naar hem en lokken hem weg
Het nestje heroïsch beschermd door het merelpaar

Middeleeuwse oorlog

Het zwart van de nacht is vervuld
Met de bittere stank van oorlog en vuur
Als het aanvallende leger het uitbrult
Bij het bedwingen van de hoge vestingmuur

Buiten de muur trebuchets op een rij
Geladen met iets wat fel hevig brandt
Ze smijten krachtig en woest hun lading naar mij
En wat brandt is nu in de stad aangeland

Verstijfd van angst kijk ik, 't is nu licht gelijk dag
Mijn oren vangen smart'lijke kreten des doods
Nu komt het brandende steen ook op mij af
Ik moet nu wat doen, wegvluchten desnoods

Ik open mijn ogen en terwijl ik de teddybeer neerleg
Zie ik: geen branden, geen oorlog, geen vijandige kroon
Uit mijn lichaam sijpelt de angst langzaam weg
En ik weet: het was maar een droom

Een weekend in de Efteling

Kinderen spelen en lachen
rennen energiek en vrolijk in 't rond
in rijen staan mensen te wachten
tot de boot ook voor hen komt

even verderop buitelen de tonen
van het draaiorgel door het felle zonlicht
speelt langs de rijk ogende tronen
van de stoomcarroussel, prachtig verlicht

diep in de donkere tunnels
van de gesloten arabische stad
vergapen grote mensen en hummels
aan de rijkdom van Sjeik's grootgeheime schat

't is een wereld zo anders en magisch
van sprookjes en laven bijeen
van zowel lang en gelukkig als tragisch
graag ga ik er weer heen

eventjes weg van de zo zware dagelijkse druk
eventjes weg van het moeten en het dikdoenerig en poenig blingbling
me onttrekken aan 't overal aanwezig doch neppe reclamegeluk
zo heerlijk een weekend naar de Efteling

Tel je zegeningen

Soms heb ik van die momenten dat
Ik me zo eenzaam voel als wat
Dan zie ik om me heen en kijk
Alle leven is met twee gelijk

Mensen lopen hand in hand, verliefd
Een vader knuffelt zijn kind, zo geliefd
Ik kijk om me heen en zie
Voor mij is het er niet

Dan bedenk ik me: dat denken is fout
Want er is wel iemand die van me houdt
Meer mensen zelfs, lieve mensen om me heen
Ik ben heus niet zo alleen

Maar af en toe voel ik me toch wat eenzaam
Niet zo vrolijk, gezellig en goed
Dat weet ik dat ik mijn zegeningen tellen moet
Zodat die sombere bui weer weg zal gaan

Dan denk ik aan Mama, zo warm hartelijk en lief
En aan mijn lieve familie en aan Floor en Sieg
En dan stroomt her zo warm door me heen:
Ik ben heus niet echt eenzaam alleen.

Dag, onbekende.

Elke morgen loopt zij daar
Bruine jas en zwarte handtas
Lang ravenzwart haar
Kwiek vooruit met ferme pas

Waar zij heen gaat weet ik niet
Wat zij doen gaat, onbekend
Als je haar daar lopen ziet
Wil je dat mysterie hebben gekend

Ooit op een mooie zomermorgen
Dan stap ik uit de auto en dan vraag ik haar
“Mooie dame met uw gezichtje vol zorgen
Waarom loopt U hier iedere morgen?”

“’t Is niet dat ik mijn neus graag in uw zaken steek
Maar ‘t is zoals u ‘s morgens keek
U kijkt zo droevig, zo zorgelijk en moe
En dat raakt mij, da’s de hele kloef”

Elke morgen zie je haar, als je er bent
Kwieke pas, bestemming onbekend
Lang zwart haar en mooie gouden teint
Echt elegante schoonheid

Lente Sneeuw Zwanenmeer

Uit de lucht zovele koude witte vlokjes
Dwarrelen lichtig naar benêe
Het zijn net feetjes met sneeuwkrallentulle rokjes
Zij slepen mijn fantasie zo gretig met zich mee

De koude witte sneeuw valt neer
Dromerig sta ik te kijken en te fantaseren
En ineens zijn het zwaantjes uit het Zwanenmeer
En de vlokken zijn de zwanenveren

Kleine feetjes, lief en schattig en toch ook wel blits
Danseresjes met sneeuwkrallen rokjes
Zo gracieus op echte balletspitz
Zie ze dansen op de sneeuwvlokjes

De warme aarde komt ras naderbij
Zachtjes vleien de feeënvlokjes neer
Warm in de lentezon smelten zij
En het sneeuwvlokdanteresjes-Zwanenmeer
Dat is er dan zomaar ineens niet meer

De Oude Grijeze

Oud en grijs is hij, zo oud en wijs
Dij Oale Grieze, dij oale wieze
Honderden jaren hitte, vrede, oorlog, kou en ijs
In zijn schaduw liepen boeren en markiezen

Honderden jaren machtig en standvastig
De Groninger volksaard immer indachtig
letwat stoer en stug en zonder franje
Maar op hem rekenen, dat kan je

Oud en wijs en oud en grijs
Blijf daar voor altijd staan
Grûnnegers die van Londen of Parijs
Weer "noar Stad tou" komen gaan

Zien vanuit de verste het eerst
dij Oale Grieze Martinitoren
En uit ieders mond is het dan te horen:

Kiek mien laiverd, zit nou nait te kniez'n
tis hailegoar gain dronkmansroes
Wie zain de Oale Grieze
Nou benn'n wie ja weer thoes.

Doorhollen en stilstaan

DrukDrukDrukDrukDruk
ZoveelKlusjesEnKarweitjes
RennenBlindVoorbijAanMooieWeitjes
ZuchtenOnderDeDrukVanHetJuk

Wie staat er nog

bewust

Stil

Een moment van

Niets

Ademhalen

en

Stilte

MaarWeGaanZonderDollen
AltijdHollenHollenHollen
InDieDrukkeSnelleJacht
OpJachtNaarGeldStatusEnMacht

Sta eens

even

Stil

Haal adem

Kijk
om je heen

Zie
wat je hebt

En voel
dat je

LEEFT

Je bent er niet

we zitten samen, drinken koffie
ik zie je zitten, daar,
je bent er

ik zie je, toch heb ik verdriet
want eigenlijk ben je het
ook een beetje niet

en ik mis je